

udfætter dette for det Første, at adskillige andre Hunde løbe frit omkring, medens de Hunde, det ærede Medlem tænker paa, ere bundne, men det er Noget, Loven forbyder. Loven byder, at alle Hunde paa samme Tid skulle holdes bundne, og derved vil det jo i alt Fald forhindres, at Hundene kunne komme omkring og snuse til hverandre eller i det Hele aflægge Visit hos hverandre, som det ærede Medlem tænkte sig; den Hund, som gaar omkring i deslige Visiter, skal efter Loven slaas ihjel. Det ærede Medlems Vædringsforslag gaar ud paa, at Ordene „eller antages at være“ skulle udelades. Jeg skal ikke komme ind paa den grundige Udviiling, det ærede Medlem gav af Hundesygdommens Forhold til alle mulige andre Sygdomme hos Dyrene — jeg tror, at det kun var Sygdomme hos Dyrene, han talte om — thi den ligger vistnok noget udenfor nærværende Lov, ja den ligger mere uden derfor, end Tilfældet vilde være med de Forslag; jeg ved Sagens første Behandling bebudede at ville stille; men det Vædringsforslag, der her er stillet, paa lægger i Birkeligheden Ministeren, at der skal være skaffet et fuldstændigt Bevis for Hundesygdommens Tilbedeværelse. Naar det nu gaar i denne Sag som i alle andre, hvori Sagtyndigheden spiller en Rolle, at der blandt de Sagtyndige er meget stor Uenighed, — der er Enighed om, hvad Hundegalskab er, derpaa skal jeg ikke indlade mig, men der er i alt Fald megen Uenighed om, i hvilket Tilfælde den maa erkjendes for at være tilstede — saa vil dette Bevis næsten aldrig kunne præsteres af Administrationen. Man vil saaledes i Birkeligheden gjøre Loven ubrugelig for Regjeringen og Administrationen, naar man vedtager dette Vædringsforslag. Der staar i Lovforslaget: „Naar Hundegalskab er eller antages at være udbrudt“, og denne Antagelse bliver selvfølgelig ikke paa en eller anden Løs Meddelelse enten mundtlig eller i et Blad, men den Antagelse, der maa forudsættes at være tilstede, er en Antagelse, til hvilken Administrationen er kommen gjennem en Prøvelse af de foreliggende Omstændigheder. Naar imidlertid Administrationen efter en Prøve, som enhver samvittighedsfuld Administration selvfølgelig maa anfille, kommer til det Resultat, at Hundegalskaben maa antages at være tilstede, selv om der maa ske fra de forskjellige Sagtyndiges Side kan være nogen Tvivl, om det er virkelig Hundegalskab eller en Art eller Gren deraf, saa mener jeg, at Administrationen virkelig maa være bemyndiget til at træffe de Foranstaltninger, som omhandles i Loven, og hvis man ikke vil give den denne Ret, men vil begrænse den saa stærkt, som det ærede Medlem foreslaar, kunde man gjerne lade hele Loven falde. Jeg vil derfor anbefale Thinget ikke at vedtage noget af de stillede Vædringsforslag, men at vedtage Loven uforandret.

G. Koch: Jeg vil i Modsetning til den

ærede Læser, der først havde Ordet i denne Sag, begynde med at sige, at jeg er en Ven af Hundene, ja, jeg holder endog mere af Hunde end af Katte, men jeg holder dog mere af Mennesker end af Hunde, og jeg mener derfor, at det virkelig ikke gaar an, at man stiller sin Skjerlighed til Hunden saa høit, at man derved kommer til at udsætte Menneskene for Fare. Jeg skal ikke følge det ærede Medlem, der først talte, i at komme ind paa en Sammenstilling mellem gale Hunde og Socialister; jeg fandt, det var et høist underligt Sted, det ærede Medlem benyttede til at komme med sin Trosbetjendelse, hvad angaar den socialistiske Lære. Jeg er iøvrigt af en ganske modsat Anskuelse af den, det ærede Medlem nærede; men jeg vil kun udtale, at jeg fandt, det var et underligt Sted, paa hvilket det ærede Medlem tog Anledning til at lette sin Samvittighed i denne Retning. Jeg skal holde mig til Sagen, som her foreligger, og navnlig til de to Vædringsforslag, som ere stillede af to ærede Medlemmer. Svad da det Vædringsforslag angaar, som er stillet af det ærede Medlem, jeg nys sigtede til, vil jeg meget indstændig anbefale det ærede Thing ikke at gaa ind derpaa. Dette Vædringsforslag er affattet i saa aldeles ubestemte Udtryk, at enhver mulig og umulig Fortolkning kommer ind derunder. For det Første er det nemlig et rent subjektivt Skjøn, hvad der skal kaldes en forsvarelig Mundkurv, og det bliver saa meget mere subjektivt, som jeg veed af praktisk Erfaring, at der overhovedet endnu ikke er opfundet nogen Mundkurv, som kan kaldes forsvarelig. Endvidere bliver det efter mit Skjøn fuldstændig vilkaarligt og noget subjektivt, hvad man skal kalde en kort og en tilstrækkelig stærk Snor; jeg tror ikke, at dette, naar det skulde anvendes i det praktiske Liv, vilde medføre, at den Hensigt skete Fyldest, som jeg er overbevist om, at det ærede Medlem har havt, da han stillede Vædringsforslaget. Dertil kommer, at der er en Betragtning, som det ærede Medlem ganske ser bort fra, og det er, at det er fuldstændig utilstrækkeligt, at man siger, at Hunde skulle være forsynede med en forsvarelig Mundkurv, og tillige føres i en kort og tilstrækkelig stærk Snor, thi det kommer jo an paa, hvem der fører Hunden. Der maatte dog i ethvert Tilfælde tilføies, at Hunden maatte føres af en tilstrækkelig stærk Mand, eller, for at være facil imod den anden Del af Samfundet, en tilstrækkelig stærk Kvinde; men jeg vilde anse det for høist uforsvareligt at lade f. Ex. et Barn gaa med en Hund, som kan være gal — thi det er ikke overfor de ikke gale Hunde, vi skulle træffe Foranstaltninger, det er kun overfor de gale — omkring i Byen, selv om den blev ført i en Snor, der var tilstrækkelig kort og stærk, og selv om den havde en forsvarelig Mundkurv paa. Overhovedet tror jeg, at man ligeoverfor en Sygdom af den Art som Hundegalskaben hellere maa gaa en lille Smule